

DILECTISSIMIS IN CHRISTO
 PATRIBUS ET FRATRIBUS
PROVINCIAE S. JOSEPHI
 ORDINIS EXCALCEATORUM
SANCTISSIMAE
TRINITATIS
 Redemptionis Captivorum in DEO
 consolationem precatur

Humilis

FRATER JOANNES A S. FELICE.

Quod pridem avidè desiderâstis Patres & Fratres in CHRISTO Dilectissimi, nunc tandem vobis exhibeo, Annales nimirum Provinciae nostrae ab ejus initio ad annum usque vigesimum octavum currentis Saeculi, quos ego indefessâ diligentia multorumque annorum labore in praesentem formam redegì: non quòd difficile fuisset paucorum annorum curriculò rem totam ad coronidem perducere, sed quòd ante constitutam Provinciam spectatorem duntaxat rerum gestarum agere potuerim, post illam verò constitutam aliis occu-

pationibûs & muneribûs distentus fuerim, quæ sicut animum a scribendi proposito avocârunt, ita Libri hujus editioni moram longiorem objecerunt, donec omnibûs impedimentis sublati otium nactus fuisssem cœptam hujus operis telam ad finem usque pertexendi.

Quod si nunc ego congestis rationum cumulîs, Doctôrumque Virorum sententiis Annalium utilitatem aut necessitatem exaggerare constituisssem, næ ego rem actam agerem, cum tot Literatæ Reipublicæ Proceres eruditîs calamîs suis id dudum cumulatissimè præstiterint: quamvis autem universim Chronicorum volumina toti humano generi mirificè commodent, singulis tamen Religiosorum Familiis peculiare sui Annales cumprimis necessarij videntur, tum quòd ex illis certiora virtutum documenta pro cujusvis Ordinis conditione petantur, tum quòd Religiosorum gesta facilius oblivione sepeliantur, quæ quantò minus mundanæ claritatis habent, tantò citiùs in memoria hominum oblitterantur, non sinè gravissimo Religiosæ Disciplinæ dispendio, quæ sicut Majorum exemplis & rebûs gestis potissimùm statuminatur, ita his quasi fulcris subtractis facillimè corrui, & ex sede virtutum in sedimentum vitiorum degenerat; humana siquidem fragilitas, dum prona cupiditate in deteriora propendet, quidquid non legit ab aliis gestum fuisse, impossibile factu reputat, aut si quidquam præclarum ab antiquis peractum inaudiat, tanquam res, nullius idonei scriptoris (absit verbo invidia) testimoniò comprobata, anilibus fabellis accenset.

Præclare itaque de Christiana Republica & Ecclesia DEI meriti fuerunt, qui Religiosorum conscribendis Historiis suos calamos devoverunt; horum siquidem operâ Majorum gesta nunquam intermoriturâ gloriâ in seram posteritatem propagantur, & virtutum exempla, temporum injuriis alioquin abolenda, debita immortalitate donantur. Id ego cum satis cognitum & exploratum haberem, haud leve operæ pretium me facturum putavi, si ad imitationem tantorum virorum in simile opus incumberem, eaque omnia, quæ ab exordio hujus nostræ Provinciæ ad annum usque vigesimum octavum labentis Sæculi a nostris Religiosis rectè laudatæque gesta fuerunt, pro virium mearum tenuitate in commentarios referrem, non quòd in libris hætenus editis exempla desiderantur, quæ prudentiam acuunt, animosque pietatis
igni.

igniculis succendant, sed quòd Domestica magis moveant, & in sui æmulationem mentes efficacius pelliciant. Id peculiariter exigit Ordinis nostri Institutum, quod sicut ab aliis Religiosorum hominum Familiis in quibusdam diffidet, ita singularia documenta, regulas & media efflagitat, quibus nostri juvari queant, ut ea, quæ vi sui Instituti facere tenentur, promptius & expeditius exequantur. His ego causis impulsus animum ad præsentis Annales condendos adjeci: quid verò in illis præstiterim nunc paucis exponam.

Historiam nostræ Provinciæ scribendam susceperam, cui ob Chronologicum, quem servavi, temporis ordinem Annalium titulum præfixi; nonnulla enim in ea recensentur, quæ, quia ante meam ætatem gesta fuerant, Historiæ nomen sibi vindicare non poterant, nec mihi operæ pretium videbatur ad imitationem Cornelii Taciti, & Titi Livii præsentem Librum in Annales & Historiam dividere. Huc igitur primas meas curas contuli, ut Opus, quod elucubraturus eram, tali nomine non omnino indignum censeretur, idque sibi aliquo jure vindicaret: magna proinde sollicitudine cavi, ut scopulum effugerem, in quem non pauci Chronographi impegerunt, qui accurata rerum narratione contenti Chronologiæ rationem sus deque habuerunt, adeoque Historiam sæpenumerò inextricabilibus difficultatibus involverunt: cum verò Chronologia sola efficiat, ut liber aliquis Annalium sive Chroniconum nomine insigniri possit, ego ante omnia ejus rationem habendam putavi, illamque velut unicam cynosuram meam inconnivo semper obtutu respexi; res itaque gestas non promiscuè in chartam conjeci, sed magnâ diligentiam nec minore labore temporis delectum institui, ut Historiæ Chronologia exactè responderet, & quæ narranda occurrebant, illis annis recensentur, in quibus gesta & peracta fuerunt. Huic ego proposito meo tam pertinaciter inhæsi, ut, licet multis narrationibus plus venustatis & lucis conciliare potuissem, si eas non interrupta serie continuâsem, orationis decorem negligere maluerim, quam vel lato, ut ajunt, ungue a Chronologia deflectere. Id Lector benevolus non semel observabit tum in aliis, tum potissimum in Descriptionibus Redemptionum, quæ aliò annò initium, aliò autem finem sortitæ fuerunt; quamvis enim similes Descriptiones insigniter se extulissent, si uno & perpetuo ordine litteris commendatæ fuissent, sa-

tius tamen judicavi narrationem maxima sua pulchritudine fraudare, ac Lectoris aviditati ingratum sufflamen iniicere, quàm vel tantillum in Leges Chronologiæ delinquere: fateri nihilominus oportet, me in eam aliquoties necessitatem reductum fuisse, ut aut Chronologiæ rationes mihi essent paulisper violandæ, aut res gestæ perpetuò prorsus silentiò obliterandæ; occurrebant siquidem interdum res minutæ, quæ eò annò, quò gestæ fuerunt, nec alteri capiti ob materiæ diversitatem commodè connecti poterant, nec se solis proprio capiti constituendo sufficiebant; tunc enimvero, ut earum memoriam quoquò modò ab interitu eriperem, mihi quidpiam in Chronologiam licere volui, & res a suo anno avulsas in eum transtuli, ubi similia recensenda se offerebant, monito tamen semper Lectore de temporis ratione, ne imprudenti error subreperet, aut meæ incuriæ tribueretur, quod sola necessitas extorserat.

Cùm verò accuratus annorum computus ex se non sufficiat, ut Liber aliquis Annalium titulum tueatur, nisi etiam locuples rerum gestarum narratio accesserit, quæ sub horum annorum decursu evenerunt, in id quoque tota nervorum contentione incubui, ut in hunc Librum largè congererem, quidquid vel ob nativum splendorem, vel posteriorum doctrinam, vel alia de causa memoriam sibi deposcebat. Natales proinde singulorum Conventuum sollicitè annotavi, diemque atque cum die annum descripsi, quò Sanctissimum Eucharistiæ Sacramentum post obtentam ab Ordinario Loci facultatem ædibus nostris immigravit, ab hoc namque die jusvis Cœnobii Antiquitas inter nos suum ducit initium. Singulas deinde captivorum Redemptiones copiosè descripsi, ut mundus universus intelligeret, per quantos casus, & per quot discrimina rerum istiusmodi expeditiones peragantur; nam sicut Redemptio & captivitas arctissima inter se affinitate junguntur, ita Redemptores & captivi ærumnarum communione sociantur. Molestæ quidem sunt & graves captivorum calamitates; quid enim gravius aut molestius imaginatione fingi potest captivitate, aut quid ei restat ad cumulum miseriarum, qui perdita Libertate hostes habet Dominos & inimicos Judices? ast quamvis eorum calamitates multæ sint, & acerbæ, contingit tamen sæpenumerò, ut leves videantur, si comparentur cum illis, quas Patres Redemptores exant-

lare

lare coguntur, ut ex decursu præsentium Annalium sole clariùs elucescet: scilicet non aurò solùm & argentò aurea captivorum Libertas asseritur, verum etiam decumanis Patrum Redemptorum laboribus & afflictionibus. Hæc non propterea commemorare volui, ut vos, Patres Dilectissimi, ab hoc Charitatis opere deterrerem, sed ut vos excitarem ad aliquid pro CHRISTO Ejusque membris (animas dico captivorum pretiosissimo CHRISTI sanguine redemptas) audendum; redimuntur siquidem corpora, ut animarum saluti consulatur. Occurrunt in hisce Annalibus incommoda varia, multa pericula, plurimi labores, cum quibus nostri conflictati sunt acriter; etenim PP. Redemptores, ut ipsi prototypo suo, CHRISTO nimirum Redemptori, accuratiùs conformentur, sinè plurimis ærumnis esse vix possunt: quæ idcirco huic operi inseruit, ut instruantur posteri ex antecessorum casibus & eventibus noxia vitare, sectari salubria & utiliora, quatenus uberiore animarum fructu & minoribus expensis tam insigne charitatis opus, & præcipuum S. Ordinis nostri Institutum, Redemptionem videlicet captivorum, exequantur, sicut hæctenus factitatum est ad laudem & gloriam Sanctissimæ TRINITATIS.

Præterea in hoc Libro exhibeo nonnullas vitas Patrum & Fratrum nostrorum, quorum mihi probatæ virtutes & præclara gesta innotuerunt. Horum ego laudes literis sum executus, ut alios ad eorum premenda vestigia provocarem. Etsi verò minimè diffitear, plures sub hujus temporis decursu & in his primitivi rigoris initiis laudabilî vitâ effloruisse, eosque in jejuniis, orationis studio, sensuum externorum æquè ac internorum edomatione, intima cum DEO per contemplationem unione, aliisque pietatis exercitiis veteres eremi cultores æquasse, quia tamen rerum ab iis gestarum notitia ad me non pervenit, aut quia illi laudem humanam perosi virtutes suas sollicitè occuluerunt, ut Divinis oculis tantò impensius placerent, nullum in hoc Libro locum obtinuerunt: quibus proinde, nobisque sufficere debet, eorum nomina, ut piè credimus, esse scripta in cœlis, & in Libro vitæ exarata: fieri tamen potest, ut posteritas eorum gesta, quæ me fugerunt, evolvat, illaque propitio Numine aliquando publici juris faciat.

Augustissimæ Domûs Auftriacæ Pietas & Benevolentissima Dignatio innumeris beneficiis, gratis ac favoribus comprobata, ubique in hoc opere promicat, & non unam implet paginam: ingentia nimirum merita, quibus hæc Augustissima Familia totum sibi Ordinem nostrum obstrinxit, suo quasi jure deposcebant, ut calamus identidem in ejus laudes excurreret, ne intempestivò silentiò collata beneficia aut sprevisse, aut ingrati animi vitiò dissimulasse videretur: cum verò & cæteri Benefactores, qui res nostras suis opibus & facultatibus juverunt, debitam gratitudinem mereantur, eorum memoriam ad seram posteritatem propagare conatus sum, adeoque singulos brevi Elogiò ornavi, non solum ut illorum meritis qualemcunque gratiam referrem, verum etiam ut eorum animabus uberiora suffragia conciliarem; cum enim accepta ab illis beneficia aliter redhostire nequeamus quam fusis ad DEUM ardentissimis precibus, ipsa gratitudo efflagitat, ut præter solitas orationes, quæ quotidie in communi pro omnibus Benefactoribus atque Fundatoribus nostris persolvuntur, singuli singillatim in privatis pietatis suæ exercitiis & sacrificiis eorum meminerint, quatenus illi in altera vita spirituum bonorum nostrorum evadant participes, qui in hac vita temporalibus bonis suis Ordinis propagationi & Cœnobiolorum foundationibus obstetricati fuerunt.

Diversos deinde eventus prosperos æquè ac adversos, variasque rerum ac temporum vicissitudines sollicitè annotavi, ne sterili nimis narratione Lectorem meum jejunum prorsus & inanem dimitterem, sed plena gestorum omnium cognitione imbuerem; cum enim & ipsi Religiosorum cœtus membra sint Reipublicæ, consecutaneum evadit, ut communibus calamitatibus involvantur, & publica prosperitate lætentur. Bonum publicum & privatum tam arcta inter se junguntur necessitudine, ut unum ab altero separari haud sustineat. Ambo fatali temporum revolutioni ancillantur, & pro diversis rerum successibus crescunt, aut decrescunt. Paria idcirco utrique sunt emolumenta vel dispendia, quæ individuò contuberniò sese invicem semper affectantur, ut proinde ne in ipsa quidem Historia Ecclesiastica a se mutuò divelli queant.

Ut autem Historiæ meæ uberiolem fidem conciliarem, eamque solidioribus basibus fulcirem, Pontificum, Cæsariumque
Diplo.

Diplomata , Principum & Summorum Virorum Epistolas in causis & negotiis nostris expeditas , ceu irrefragabiles Veritatis testes & nervos huic operi passim intexui , quibus reliquam deinde narrationis seriem imposui : quamvis autem sciens volensque nihil prætermiserim , quod ad meum propositum facere judicabam , multò tamen habitiolem & succidam magis Historiam in lucem produxissim , si quæ Tullio teste *Lib. 2. de Oratore* Historici lex est ; *Ne quid falsi dicere audeat , & ne quid veri non audeat , ne qua suspicio gratie sit in scribendo , ne qua simultatis* , ea quoque tota ad me pertinuisset . Verùm hanc ad literam servare mihi integrum non fuit , qui licet nullis fabulâs aut commentis narrationem meam scœdaverim , vera tamen multa , & plerisque comperta omittere , eisque delendis Aristarchi spongiam adhibere debui , quod ità sentirent illi , quibus provincia obtigit præsentis Annales acri judiciò expendendi ; cum enim Ordo noster magnis persecutionibus , injuriis & afflictionibus sæpius arietatus fuerit , nolebant illi Camarinan moveri , aut obductam cicatricem denuo refricari , ne illi , quorum culpâ præterita mala evenerant , candidam rei gestæ narrationem in suam contumeliam acciperent , & multò infensiore animo rebus nostris incommodarent : unde Lectorem meum etiam atque etiam obtestor , ut , si per decursum hujus Libri nonnulla observaverit , quæ a me literis commendata minimè fuerunt , id meæ potius obedientiæ , quàm desidiæ imputare velit : si quis tamen præfractè ea nôsse desideret , quæ censoriâ virgulâ expuncta fuerunt , in nostra Bibliotheca Viennensi inter Manuscripta Anecdota reperiet . Demum , ne quid intactum relinquam , stylo usus sum non admodum luxuriantem , neque sicco nimis , sed plano , perspicuo & fluido , qui neque in salebras asperatur , neque rursus ampullosis aut sesquipedalibus verbis superbit . Verba quisquis sectatur , corticem duntaxat deperit nucleò neglectò : ego qui rebus duntaxat intendebam , exiguum verborum delectum institui , nihilominus tamen studiosè cavi , ne ex vocabulorum neglectu sordida pro terfis , exotica pro usitatis , aliena pro genuinis irrepererent , id est : ne sinè summa necessitate barbarè loquerer , quæ in rebus Ecclesiasticis describendis frequenter emergit , dum res prisca Romanis ignotas cogimur qualicunque verborum schemate efferre .

Habes hîc igitur Lector Benevole totius Historiæ nostræ conspectum in fronte Libri promissum. Hoc ego scriptio- nis argumentum sicut jussu R. N. P. Alexandri a Concep- tione, piè defuncti Majoris ac Generalis Ministri nostri, tractan- dum susceperam, ità summâ curâ fidéque per omnes nostros Conventus originalia Documenta inquisivi, ac investigavi. Vivos etiamnum multos ex nostris Patribus appello, qui optimè nôrunt, quam frequens litteras ad absentes dederim, quos tanquam oculatos testes didiceram rebus quibusvis in- terfuisse: cum præsentibus verò, quoties occasio se obtulit, multos sermones miscui, ut gestorum veritatem penitiùs eruere: quinimo & ipse quoque non pauca, velut hîc referuntur, propriis oculis inspexi. Quamvis autem hæc omnia nova sint, & in recenti adhuc memoriâ custodian- tur, non tamen ideo ingrata fore confido; Nam ut canit Sulmonius Vates *Lib. 3. de Ponte, Elegiâ 4.*

Est quoque cunctarum novitas gratissima verum.

Ut autem in his scribendis meliore methodo procederem, opus universum in decem Libros partitus sum, ipsos porrò Libros in capita, capita rursus in numeros sive paragraphos divisi, annos verò in suprema paginarum margine collocavi. Hoc ego nunc opus Patres & Fratres Dilectissimi! Vobis offero, ut domestica, quæ imiteminor, exempla in promptu semper habeatis, & ex præteritorum temporum eventibus præsentés aut futuros successus moderemini. Dabitís autem veniam, si quid a me scriptum inveneritis, quod vobis mi- nus arrideat: neminem perstringere, neminem Theonino dente rodere volui. Si quid minus politum, aut parum elimatum detexeritis, tenuitati meæ, quam ultrò confiteor, imputate, ac parcite: si quid autem bonum vel probatum repereritis, bonorum omnium Auctori DEO, ut tribuatis, obsecro, cui soli honor sit & gloria nunc & in perpetuum.

Vos jam valete, resque vestras ac Fratrum Vestrorum legere non dedignemini.

Benedicta sit Sanctissima TRINITAS.

FR. NICOLAUS A S. FELICE Provinciæ
S. Josephi Ordinis Discalceatorum SSS. TRINITATIS
Redemptionis Captivorum, primitivam Regulam
profitentium, Minister Provincialis.

DE consensu nostri Definitorii Provinciæ
S. Josephi tenore præsentium concedimus,
ut Liber, cui titulus: *Annales Provinciæ
S. Josephi*, a P. Fr. Joanne a S. Felice No-
stræ S. Religionis Sacerdote professo, & actuali Pro-
vinciæ præattactæ Chronographo, compositus, ac
elaboratus, a gravibus quoque viris, & doctis No-
stræ S. Religionis revisus & approbatus, typis man-
dari possit, obtentis prius cæteris facultatibus re-
quisitis. Datâ in Nostro Religioso Viennensi Colle-
gio, manu nostra ac Secretarii nostri chirographo sub-
scriptis, sigillique officii nostri impressione munitis
die decima quarta Junii. Annô Domini millesimô
septingentesimô trigessimô octavô.

F. NICOLAUS â S. FELICE (L.S.)
Minister Provincialis.

Mandatô N. Patris Ministri Provincialis
Fr. PETRUS â S. BARBARA,
Secretarius.

AP.